

Arrest

**nr. 342 463 van 6 maart 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België op 23 december 2021 binnenkwam, diende op 10 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 19 november 2021 werden de vingerafdrukken van verzoekster in Italië geregistreerd (Eurodac).

1.3. Op 28 augustus 2025 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster door aangetekende brief van 29 augustus 2025 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 10/06/2022

Overdracht CGVS: 14/06/2023

U werd in het Engels gehoord door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 28 april 2025 van 9u57 tot 13u28. Uw advocaat, meester VAN CUTSEM, Cathérine, was

gedurende het gehele onderhoud aanwezig. U werd eveneens bijgestaan door uw vertrouwenspersoon, mevrouw M. D..

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Edo-etnie te behoren en het christendom aan te hangen. U werd geboren in Orhiomwon, in Edo State. Toen uw grootvader overleed, leende uw vader geld bij ene P.K [...] om het lichaam te laten overbrengen naar zijn thuisdorp en om het land daar te verzekeren. Omwille van het geld dat uw vader leende, werd u beloofd aan de zoon van P.K [...] en zou u later met hem moeten trouwen. Toen u opgroeide werd u echter duidelijk gemaakt dat u met P.K [...] zelf zou moeten trouwen. Deze P.K [...] wenste bovendien dat u besneden zou worden. Uw vader liet deze besnijdenis ook uitvoeren. Uw moeder ging in tegen deze plannen. Toen u 14 jaar oud was ontvluchtte uw moeder samen met u het land. Jullie reisden naar Libië. In 2018 poogden u en uw moeder de oversteek te maken vanuit Libië naar Italië. De boot zonk echter en uw moeder overleed. U werd gered en terug gebracht naar Libië, waar u terecht kwam bij een man die misbruik maakte van u. In 2020 kon u samen met een ander meisje vluchten en de oversteek maken naar Italië. U bleef ongeveer drie maanden in Italië. Vervolgens reisde u door naar Frankrijk. Daar verbleef u ongeveer negen maanden. Vervolgens reisde u door naar België in december 2021. Op 10 juni 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming (hierna VIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een medisch attest neer dat uw littekens vaststelt, twee psychologische attesten van Ulysse en een attest van besnijdenis (type 2).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, merkt het CGVS op dat u in de "vragenlijst bijzondere procedurele noden" van 16 juni 2022 stelde geen bijzondere procedurele noden te hebben. Evenmin maakte u hier melding van ten tijde van het invullen van de vragenlijst op het CGVS (op 14 juni 2023). Wel maakte u op 25 april 2025 via uw raadvrouw een psychologisch rapport (opgesteld op 30 augustus 2023) over van Ulysse – opgesteld door mevr. M.D [...] en Dr. R.B [...] – waarin staat dat u een psychologisch traject bent begonnen bij Ulysse op 20 maart 2023. In het attest wordt gesteld dat u typische reacties heeft van een post-traumatisch stresssyndroom. Er wordt gewag gemaakt van volgende symptomen: herbelevingen wanneer u het ondergane geweld herinnert, emotionele uitbarstingen en trillen, stress, geheugenproblemen, slaapproblemen, verschillende kwaaltjes en frequente hoofdpijnen en hevige angsten. Het attest wijst de asiendiensten er verder op dat het geheugen op zo'n manier kan aangetast worden door de posttraumatische stress, specifiek wanneer het gaat over de traumatische gebeurtenissen uit het verleden, dat dit defensiemechanismen in gang kan zetten waardoor u op bepaalde vragen niet kan antwoorden of u bepaalde zaken niet kan herinneren. Het kan eveneens uw capaciteiten beperken om een gestructureerd en gedetailleerd relaas voort te brengen. In het attest werd dan ook gevraagd om het persoonlijke onderhoud aan te passen en grote voorzorgen te nemen wanneer u wordt ondervraagd, om omstandigheden aan te bieden waarin u uw relaas kan doen op een ritme dat u toekomt. Hiermee werd rekening gehouden doorheen het persoonlijke onderhoud op het CGVS. Aan het begin van het persoonlijke onderhoud op het CGVS werd u gevraagd hoe het met u ging. U gaf aan dat het een beetje ok ging met u en dat u god dankte voor alles, dat het goed ging (notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, p. 4). Er werd u gevraagd door de dossierbehandelaar van het CGVS of er bepaalde zaken waren die hij kon doen om het interview voor u te faciliteren, waarop u vroeg om niet te hard te zijn en een beetje rustig te zijn (NPO, p. 4). De dossierbehandelaar wees u er vervolgens op dat u steeds voor alles uw tijd mocht nemen en u op geen enkel moment diende op te jagen. Hij benadrukte ook dat als er iets zou zijn doorheen het onderhoud dat u dit steeds mocht aangeven (NPO, p. 5, 6). De dossierbehandelaar gaf ook aan dat als u een pauze wilde nemen dat dit steeds kon en dat hijzelf, afhankelijk van de duur van het onderhoud ook een of twee pauzes zou inlassen (NPO, p. 5). Wanneer later werd gevraagd of er nog iets anders was wat de dossierbehandelaar kon doen om het interview te faciliteren voor u, antwoordde u van niet (NPO, p. 7). De dossierbehandelaar nam na een uur en een kwart een pauze. Hierna gaf u aan dat u zich nog goed voelde om het onderhoud verder te zetten. Voor de dossierbehandelaar inging op de redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, wees hij er nogmaals op dat u het steeds mocht aangeven als er iets was (NPO, p. 15). Wanneer u vervolgens erg emotioneel werd, gaf de dossierbehandelaar aan dat u uw tijd mocht nemen (NPO, p. 16).

Niet veel later wenste u uw gezicht te wassen, waarbij een kleine pauze werd ingelast opdat u tot rust kon komen (NPO, p. 17). Nadat uw vertrouwenspersoon u had begeleid om uw ademhaling onder controle te krijgen, gaf u aan dat het goed was om verder te gaan (NPO, p. 17). Nadat er even op iets anders was ingegaan wees de dossierbehandelaar er op dat hij nog enkele vragen diende te stellen over uw vrees bij terugkeer naar Nigeria. Hij vroeg u of u liever eerst nog even had gepauzeerd voor hiermee werd verder gegaan, waarop u stelde van wel. Na deze pauze gaf u aan dat u zich goed voelde om verder te gaan (NPO, p. 19). Verder werd u gedurende het gehele onderhoud bijgestaan door uw vertrouwenspersoon.

Verder werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit bovenstaand attest en uit de neerslag van uw interviews bij de DVZ en bij het CGVS blijkt immers dat u lijdt aan PTSS en het daarom moeilijk heeft om over uw verleden te praten, maar blijkt niet dat u in de onmogelijkheid verkeert om zinvolle verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vrees bij terugkeer naar Nigeria. Zo vertelde u doorheen uw procedure waarom u Nigeria verliet en waarom u niet wenst te terugkeren (zie vragenlijst CGVS; NPO, pp. 15-18). Aan het einde van het persoonlijke onderhoud op het CGVS werd u gevraagd of u nog zaken wenste toe te voegen over de redenen waarom u niet wilde terugkeren naar Nigeria, waarop u stelde van niet (NPO, p. 21).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U gaf aan dat u niet naar uw land van herkomst, Nigeria, wenste terug te keren omdat u niet wenste te trouwen met P.K [...], aan wie u was beloofd in ruil voor geld dat hij leende aan uw vader. Verder stelde u dat u niet kon terugkeren naar Nigeria omdat u daar niemand had.

Het CGVS wijst er op dat de ernst van uw vrees bij terugkeer naar Nigeria bij voorbaat wordt ondermijnd door het feit dat u uw VIB laattijdig heeft ingediend. Immers kwam u in november 2021 aan in Italië. Echter diende u pas een VIB in op 10 juni 2022 in België. U beweerde dat u geen VIB indiende in Italië omdat het gesloten was door corona. Nochtans was er in november 2021 geen sprake meer van dermate restrictieve coronamaatregelen die het indienen van een VIB verhinderden. Er kan wel degelijk verwacht worden van iemand die vervolging vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst en daartegen bescherming wil, dat deze zo snel mogelijk poogt deze bescherming te verkrijgen. Het feit dat u hier echter minstens zeven maanden mee wachtte is nefast voor de geloofwaardigheid van de ernst van uw vrees.

Verder weet u helemaal niet te overtuigen dat u bij terugkeer naar Nigeria gedwongen zal worden om met deze P.K [...] te trouwen.

=>Zo werd u gevraagd waarom u dacht dat u nog steeds met deze P.K [...] zou moeten trouwen indien u naar Nigeria terugkeerde (zie notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, p. 19). U stelde dat het was omdat het een traditie is en dat je familie zei dat je dit moet doen. U beweerde dat het zo is dat vanaf je terugkomt naar Nigeria je het moet doen. Enkel als de man niet meer leeft. U had echter geen enkel idee of de man nog leefde (NPO, p. 19). Dat u van dit laatste niet eens op de hoogte bent, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees.

=>Het CGVS wijst er dan ook op dat u reeds sinds uw 14 jaar weg bent uit Nigeria – wat minimum 13 jaar geleden is –, dat u niets meer heeft vernomen van deze P.K [...] sinds uw vertrek uit Nigeria en dat u niet eens weet of hij nog in leven is. Evenmin heeft u enig contact gehad met uw vader sinds uw vertrek uit Nigeria (NPO, p. 12). Bijgevolg is uw vrees voor dit huwelijk dan ook louter hypothetisch.

=>Verder wijst het CGVS er op dat, zelfs als deze man nog in leven zou zijn, er geen enkele reden is voor u om zich terug te begeven naar deze man en de situatie waaraan u en uw moeder zich zouden hebben onttrokken toen jullie Nigeria verlieten.

Bovendien worden er volgende opmerkingen gemaakt betreffende uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas.

=> U legde incoherente, tegenstrijdige verklaringen af over uw vader en uw moeder. Zo stelde u in uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader F.E [...] heette en dat hij in Orionhwon woonde, terwijl uw moeder F.Z [...] heette en overleed in 2018 (zie verklaring DVZ, vraag 13). In de vragenlijst stelde u echter dat uw vader U [...] heette (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS stelde u dat uw vader zijn volledige naam O.O [...] was – u schreef het zelfs neer (NPO, p. 12). Over uw moeder stelde u dan weer dat haar naam M.O [...] was. U stelde expliciet dat ze geen andere namen had (NPO, p. 13). Toen de dossierbehandelaar u wees op de andere naam die u gaf tijdens uw registratie bij de DVZ, stelde u dat O [...] de naam was die ze in haar paspoort had. Wanneer de dossierbehandelaar vervolgens vroeg vanwaar F [...] kwam, bleef u het antwoord initieel schuldig om dan te stellen dat het uw grootmoeder is. U beweerde echter nooit contact gehad te hebben met deze grootmoeder (NPO, p. 13). Gezien u nooit contact had met deze vrouw, kan er echter niet ingezien worden waarom u bij de DVZ, wanneer er wordt gevraagd naar uw moeder, de naam van uw grootmoeder zou opgeven en vervolgens zou

stellen dat deze overleed in 2018. Evenmin kan er ingezien worden waarom u op dat moment ook een geheel andere naam opgaf voor uw vader. Er kan wel degelijk verwacht worden dat u coherente verklaringen zou afleggen over de namen van uw ouders – des te meer nu ze allebei een cruciale rol spelen binnen uw asielrelaas.

=> Verder blijken uw verklaringen over de zus van uw moeder - de enige persoon in Nigeria waarmee u nog contact had na uw vertrek uit Nigeria - en het contact dat u met haar had hadden allesbehalve geloofwaardig. U stelde over deze vrouw dat u haar naam niet kende, maar dat u wel wist dat ze meerdere kinderen had, waarvan u één naam kende, A [...]. Bijgevolg noemde u haar MA [...] (NPO, p. 12). Ook kon u niet uitleggen waarom u plots geen contact meer had met haar. Immers beweerde u dat u met haar belde na het overlijden van uw moeder (NPO, p. 12). Wanneer u werd gevraagd waarom u geen contact meer met haar had, stelde u dat u geen telefoon had toen u in Libië was (NPO, p. 12). Echter, als u geen telefoon had, kon ze u logischerwijze ook niet bereikt hebben na de dood van uw moeder. Toen de dossierbehandelaar u dan vroeg hoe ze u kon bereiken na het overlijden van uw moeder, beweerde u echter dat ze u belde – en u dus wel een telefoon moet gehad hebben (NPO, p. 13). Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg waarom u daarna niet meer kon bellen, stelde u opnieuw dat u geen telefoon had (NPO, p. 13). Gezien dit volgens uw beweringen het enige contact was dat u had in Nigeria (NPO, p. 14) en het enige netwerk was waarop u kon terug vallen na het overlijden van uw moeder, is het allesbehalve doorleefd dat u dermate weinig over deze persoon kan zeggen, noch over het contact dat u met haar gehad zou hebben. Bovendien verbleef ze ook in Umoghun Nokhua – waar u ook verbleef toen u in Nigeria verbleef – waardoor er verwacht kan worden dat u toch iets meer over haar zou kunnen zeggen. Ook uw oom – waarvan u wist dat hij F [...] noemde – en zijn kinderen – waarvan u de naam niet wist – woonden in Umoghun Nokhua. Ondanks hun nabijheid toen u in Nigeria woonde, kon u evenmin iets zeggen over hen.

=> Het mag dan ook duidelijk zijn dat alle verklaringen die u aflegde over uw familie incoherent, vaag en niet aannemelijk waren. Gezien uw familie echter van aanzienlijk belang is voor uw relaas, ondermijnt dit ook het doorleefde karakter van uw relaas. Bovendien heeft u door deze verklaringen te doen allesbehalve een zicht geboden op uw familiale situatie bij terugkeer naar Nigeria, wat eveneens een cruciaal element is bij de beoordeling van uw nood aan bescherming. Immers haalt u uw gebrek aan netwerk aan als een van de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria. Uw beweerde 'gebrek aan netwerk' komt dan ook niet geloofwaardig over.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ook aangetast door uw eigen gedrag en het gedrag van uw moeder.

=> Immers is het niet aannemelijk dat uw moeder – die tegen uw besnijdenis en het gedwongen huwelijk met P.K [...] was – noch naar de autoriteiten, noch naar haar familie in de buurt (zus en broer), noch naar haar eigen geboortedorp in een andere staat (Delta), waar haar eigen familie verbleef - ging (NPO, p. 16-17), maar wél de stap zette om een reis te ondernemen naar Libië ondanks het feit dat jullie eigenlijk arme mensen waren (NPO, p. 16, 20).

=> Opvallend is het ook dat u zelf nooit enige navraag heeft gedaan naar deze man. Ook wanneer u contact had met uw tante die in Nigeria woonde, deed u hier geen navraag naar, omdat u hier niet geïnteresseerd in was (NPO, p. 19). Nochtans kan er verwacht worden dat u interesse zou tonen in de situatie die u en uw moeder ertoe had aangezet om Nigeria te verlaten, zeker nadat uw moeder overleden was en u beweerdelijk helemaal alleen was in Libië.

Waar u stelt dat u geen netwerk heeft in Nigeria en daarom niet kan terugkeren, wordt er op gewezen dat dit geen verband houdt met een van de gronden van de Conventie van Genève, te weten vervolging op basis van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Deze elementen kunnen aldus niet de basis vormen voor een toekenning van het vluchtelingenstatuut.

Verder werd eerder al opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw familie en het contact ermee incoherent, vaag en niet aannemelijk waren. Het CGVS stelt dan ook vast dat u geen duidelijk zicht heeft geboden op uw werkelijke familiale netwerk bij terugkeer naar Nigeria, waardoor u het ook onmogelijk maakt vast te stellen dat u bij terugkeer werkelijk een risico op ernstige schade zou lopen omwille van het ontbreken van een familiaal netwerk. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille van deze reden nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Bovendien blijkt uit uw gedrag en uw verklaringen dat u zich sinds uw aankomst in Europa wel zelfredzaam heeft getoond. Zo wijst de Commissaris-generaal erop dat u, nadat u Italië had verlaten met uw vriend(in) (NPO, p. 10), u ervoor koos om Frankrijk te verlaten voor België en u hier zonder specifieke reden alleen te vestigen (NPO, p. 11) – dus zonder het netwerk dat u wél had in Frankrijk, namelijk deze vriend(in). Vervolgens heeft u zelf uw weg gevonden naar de relevante instanties en heeft u in België reeds enkele

opleidingen Nederlands volbracht (NT2, tot niveau 2.2.), volgt u een opleiding als zorgkundige (NPO, p. 10) en bouwde u hier een netwerk en sociaal leven uit (NPO, p. 18). Verder blijkt u wel geletterd en ook in staat om Nigeriaanse plaatsen en namen neer te schrijven (NPO, p. 8) – wat bizar is nu u beweert dit pas geleerd te hebben via het internet in België. Uit uw gebruik van sociale media blijkt echter dat u reeds in maart 2022 – dus nog voor u een verzoek om internationale bescherming indiende – goed in staat was om sociale media te gebruiken, waaruit dus wel geletterdheid blijkt. Uit diezelfde sociale media blijkt bovendien dat u in België zelf een zaak heeft opgestart waarbij u haar verkoopt en blijkt ook dat u een uitgebreid volgersaantal heeft (6300 mensen), waarbij ook verschillende Nigeriaanse contacten zitten die aldus een aanwijzing vormen voor een nauwere band met Nigeria dan u zelf beweert (zie administratief dossier).

Dit alles zijn dan ook duidelijke indicaties van zelfredzaamheid, waardoor het CGVS oordeelt dat u bij terugkeer naar Nigeria niet zou blootgesteld worden aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omwille van een gebrek aan zelfredzaamheid.

De documenten die u heeft neergelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Wat betreft het attest van besnijdenis dat u heeft neergelegd, wordt er op gewezen dat dit aantoonde dat u een type 2 besnijdenis heeft ondergaan. Dit wordt niet in twijfel getrokken. Dit verandert echter niets aan bovenstaande bevindingen betreffende uw vrees bij terugkeer naar Nigeria. Wat betreft het attest dat vaststelt dat u enkele littekens heeft op verschillende plekken op uw lichaam, wijst het CGVS er op dat dit louter aantoonde dat u deze littekens heeft. Dit verandert evenmin iets aan bovenstaande bevindingen betreffende uw vrees bij terugkeer naar Nigeria. Wat betreft het attest van Ulysse van 30 augustus 2023, wordt er op gewezen dat dit uitleg biedt over uw psychologische toestand en de zaken waarmee rekening kan worden gehouden tijdens gesprekken met u, maar daarentegen niets wijzigt aan bovenstaande vaststellingen betreffende uw vrees bij terugkeer naar Nigeria. Wat betreft het attest van Ulysse van 4 juli 2025 dat u overmaakte na het persoonlijke onderhoud op het CGVS dat stelt dat u psychologisch lijden sinds het persoonlijke onderhoud op het CGVS opnieuw is verergerd, dat u suïcidale gedachten heeft en een zware psychische kwetsbaarheid die een voortzetting van de huidige psychosociale begeleiding vereist, wordt opgemerkt dat dit evenmin iets wijzigt aan de eerder gemaakte vaststellingen met betrekking tot uw vrees bij terugkeer naar Nigeria. Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale problemen aantonen, vormen deze neergelegde attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde psychische problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat deze werden opgelopen voordat u uw land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Waar het attest van 4 juli 2025 benadrukt dat verdere begeleiding nodig is, wijst het CGVS er op dat een medische problematiek (en de behandeling ervan) op zich geen reden is tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om een verblijfsrecht o.b.v. deze medische problematiek aan te vragen, dient u hiertoe de geëigende procedure te volgen. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer er mee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou zijn bevoegdheid overschrijden indien het hier uitspraak over zou doen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 29 juli 2025. Op 8 augustus 2025 heeft u opmerkingen overgemaakt. Deze hadden echter betrekking op de medicatie die u neemt voor uw hoofdpijn en slaapproblemen en kunnen als dusdanig bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen en meent verder dat er sprake is van een beoordelingsfout:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 3 van het EVRM;
- artikelen 2 en 3 van het Antifolterverdrag;
- artikelen 6 en 7 van het IVBPR;
- artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat zij in Italië geen verzoek kon indienen omdat gesloten desbetreffende kantoor gesloten was door Corona. Een zulke stelling wordt geschraagd door landeninformatie aangaande de periode. De bestreden beslissing haalt geen bewijs tot het tegendeel aan.

Verzoekster erkent dat er enige verwarring is ontstaan in haar verklaringen met betrekking tot de namen van haar ouders. Zij wenst dan ook de volgende verduidelijkingen aan te brengen.

Verzoekster verliet Nigeria toen ze amper 14 jaar oud was. Zij noemde haar ouders dan ook niet bij naam, maar gebruikte enkel verwijzingen zoals ‘mama’ en ‘papa’. Verzoekster kent dan ook de naam van haar vader niet. Zij leerde, na haar vertrek, gedurende hun gemeenschappelijke reisweg, dat de naam van haar moeder M.O [...] was. Zij weet dat haar moeder haar vader steeds O [...] noemde.

Bij haar aankomst gaf ze als naam van haar vader de naam die zij van haar vader draagt ‘F [...]’ gecombineerd met de naam van haar grootvader ‘E [...]’ op. Ook voor haar moeder gaf ze de naam van haar grootmoeder ‘F.Z [...]’. De naam ‘O [...]’ verwijst ook naar haar grootvader.

Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft verzoekster reeds aan dat ze moeilijkheden ondervindt bij het geven van de naam van haar vader, daar het zijn *native* naam is. Verzoekster erkent dat dit verwarrend is, maar wenst te duiden dat juist deze verwarring verder onderbouwt dat verzoekster niet langer in contact staat met haar familie en het land reeds lang heeft verlaten, eerder dan het er op zou kunnen wijzen dat zij een ondersteunend netwerk heeft in haar regio van herkomst.

Bovendien dient benadrukt te worden dat zij lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom (PTSS), hetgeen haar verklaringen heeft beïnvloed.

De psychosociale begeleidster van verzoekster, die haar ook begeleidde tijdens het persoonlijk onderhoud, licht ook toe dat de PTSS van verzoekster ervoor zorgt dat zij bepaalde basale zaken, zoals de naam van haar moeder, vergeet. Ook in het rapport komt dit duidelijk naar voren.

Verzoekster wenst verder te verduidelijken dat zij geen eigen gsm had in Libië. Haar moeder had echter wel een gsm, waarmee zij in contact stond met haar zus. Na het overlijden van haar moeder kon haar tante haar nog bereiken via de gsm van haar moeder. Deze werd echter gedurende een poging om Italië te bereiken afgenomen door de grensautoriteiten. Hierdoor had verzoekster geen mogelijkheid meer om haar tante te bereiken, aangezien zij geen (eigen) gsm had. Verzoekster legt dit ook uit tijdens het persoonlijk onderhoud.

Indien ze werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tijdens het persoonlijk onderhoud, had verzoekster dit kunnen verduidelijken.

Tot slot, dient benadrukt te worden dat haar uithuwelijking niet betwist wordt en dat de bestreden beslissing zelf stelt dat, om vervolging te voorkomen, van verzoekster kan verwacht worden dat zij niet terugkeert naar haar familie dan wel naar de plek waar haar familie ooit gewoond heeft.

Het feit dat verzoekster contact heeft met mensen met een Nigeriaanse herkomst doet aan het feit dat zij geen ondersteunend netwerk en geen contact heeft met haar familie niets af.

Verzoekster wenst te benadrukken dat zij in haar land van herkomst slachtoffer werd van uithuwelijking, dat zij slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking, huiselijk geweld vanwege haar vader, dat zij haar moeder verloor in zeer precaire omstandigheden, dat zij in Libië slachtoffer werd van huiselijk geweld en dat zij lijdt aan PTSS. Bijgevolg stond zij al eerder bloot aan gendergerelateerd geweld en dient zij als kwetsbaar te worden erkend.

Na een theoretisch betoog inzake gendergerelateerd geweld, benadrukt verzoekster haar kwetsbaar profiel.

Verzoekster wenst hieromtrent te verduidelijken dat zij nooit heeft beweerd volledig analfabeet te zijn geweest voor haar aankomst in België. Eerder verklaarde zij hiermee moeilijkheden gehad te hebben.

Verzoekster geeft verder ook aan dat het hier in België beter met haar gaat en dat (het terugdenken aan) haar verleden problematisch is voor haar.

Verzoekster huilde doorlopend tijdens het vertellen van haar vluchtrelaas en moest uiteindelijk ook een pauze nemen. In België wordt verzoekster psychologisch begeleid en heeft zij rust kunnen vinden.

Haar kwetsbaarheid wordt ook toegelicht door de psychosociale werkster die haar begeleidde tijdens het persoonlijk onderhoud en wordt verder geschraagd door een psychologisch rapport alsook door attesten van haar behandelende psychiater.

Het is daarom van uiterst groot belang dat mevrouw in deze stabiele omgeving begeleiding blijft krijgen om psychische verslechtering te voorkomen.

In een recent attest wordt uitgelegd dat de symptomen nog steeds aanwezig zijn, maar dat het vandaag nog slechter met verzoekster gaat. Mevrouw wordt gediagnosticeerd met een posttraumatische stressstoornis met comorbide depressie en heeft sinds de opmaak van het attest periodes van grote kwetsbaarheid meegemaakt. Mevrouw voelt zich compleet verloren en uit zelfmoordgedachten. De psychosociale opvolging wordt geïntensifieerd, waarbij de sessies tweewekelijks worden georganiseerd en zij meermaals telefonisch contact hebben tussendoor.

Er wordt vastgesteld dat verzoekster een grote psychische kwetsbaarheid heeft, die gepaard gaat met symptomen die haar dagelijks functioneren en welzijn ernstig aantasten en die direct in verband kunnen gebracht worden met het gendergerelateerd geweld dat zij in het verleden heeft ondergaan.

Vervolgens duidt verzoekster het risico dat ze loopt op verscheidene vormen van gendergerelateerd geweld in Nigeria. In het bijzonder legt verzoekster de nadruk op de algemene geweldsfeer jegens vrouwen in Nigeria, het risico dat ze loopt om te worden uitgehuwelijkt en het risico dat ze loopt om het slachtoffer te worden van mensenhandel. Verzoekster herinnert hierbij aan haar kwetsbaar profiel en voegt telkens landeninformatie toe om haar betoog te staven.

Nog wijst verzoekster op het gebrek aan adequate medische zorg in Nigeria met behulp van landeninformatie. Verzoekster benadrukt hierbij het stigma dat heerst rond mentale gezondheidsproblemen in Nigeria en het gebrek aan gepaste mentale gezondheidszorg.

Vervolgens wijst verzoekster op de precaire veiligheidssituatie in haar regio van herkomst waarbij ze haar kwetsbare profiel in herinnering brengt. Verzoekster benadrukt dat ze Nigeria op jonge leeftijd verliet en er niet langer over enig netwerk beschikt. Bovendien werd ze meermaals het slachtoffer van gendergerelateerd geweld en heeft ze ernstige psychologische problemen.

Verzoekster wenst er verder op te wijzen dat de Raad erkent dat zelfs indien de individuele vervolgingsgronden niet zwaarwegend genoeg zijn, ze cumulatief kunnen leiden tot een situatie waarin voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Tot slot, zelfs indien geen risico op vervolging of ernstige schade zou kunnen worden aangenomen, vormt het geweld dat verzoekster in het verleden heeft ondergaan, dwingende redenen (*des raisons impérieuses*) waardoor verzoekster niet kan terugkeren naar Nigeria. Verzoekster wijst hierbij naar artikel 1, (C), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet waarbij ze tevens rechtspraak van de Raad aanhaalt.

Uit het psychologisch rapport en de verklaringen van verzoekster blijkt duidelijk dat zij “in een toestand van aanhoudende en verergerde angst die elk redelijk vooruitzicht op terugkeer naar haar land van herkomst uitsluit” verkeert. Verzoekster lijdt onder PTSS waarbij verschillende symptomen getriggerd worden door, zelfs maar, de gedachte aan een terugkeer naar haar land van herkomst. De daden van vervolging uit het verleden waarvan zij slachtoffer werd, verhinderen dan ook elk vooruitzicht op een menswaardig bestaan in haar land van herkomst.

Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- “3. Medisch attest dd. 30 augustus 2023;
- 4. Medisch attest dd. 4 juli 2025.”

3.1.2. Op 23 oktober 2025 legde de commissaris-generaal een nota met opmerkingen neer waarin wordt betoogd dat het verzoekschrift geen gegronnd middel bevat.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Inzake de bijzondere procedurele noden die bestaan in hoofde van verzoekster, blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing dat hiermee rekening werd gehouden bij het verloop van het persoonlijk onderhoud:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, merkt het CGVS op dat u in de “vragenlijst bijzondere procedurele noden” van 16 juni 2022 stelde geen bijzondere procedurele noden te hebben. Evenmin maakte u hier melding van ten tijde van het invullen van de vragenlijst op het CGVS (op 14 juni 2023). Wel maakte u op 25 april 2025 via uw raadvrouw een psychologisch rapport (opgesteld op 30 augustus 2023) over van Ulysse – opgesteld door mevr. M.D [...] en Dr. R.B [...] – waarin staat dat u een psychologisch traject bent begonnen bij Ulysse op 20 maart 2023. In het attest wordt gesteld dat u typische reacties heeft van een post-traumatisch stresssyndroom. Er wordt gewag gemaakt van volgende symptomen: herbelevingen wanneer u het ondergane geweld herinnert, emotionele uitbarstingen en trillen, stress, geheugenproblemen, slaapproblemen, verschillende kwaaltjes en frequente hoofdpijnen en hevige angsten. Het attest wijst de asiendiensten er verder op dat het geheugen op zo’n manier kan aangetast worden door de posttraumatische stress, specifiek wanneer het gaat over de traumatische gebeurtenissen uit het verleden, dat dit defensiemechanismen in gang kan zetten waardoor u op bepaalde vragen niet kan antwoorden of u bepaalde zaken niet kan herinneren. Het kan eveneens uw capaciteiten beperken om een gestructureerd en gedetailleerd relaas voort te brengen. In het attest werd dan ook gevraagd om het persoonlijke onderhoud aan te passen en grote voorzorgen te nemen wanneer u wordt ondervraagd, om omstandigheden aan te bieden waarin u uw relaas kan doen op een ritme dat u toekomt. Hiermee werd rekening gehouden doorheen het persoonlijke onderhoud op het CGVS. Aan het begin van het persoonlijke onderhoud op het CGVS werd u gevraagd hoe het met u ging. U gaf aan dat het een beetje ok ging met u en dat u god dankte voor alles, dat het goed ging (notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, p. 4). Er werd u gevraagd door de dossierbehandelaar van het CGVS of er bepaalde zaken waren die hij kon doen om het interview voor u te faciliteren, waarop u vroeg om niet te hard te zijn en een beetje rustig te zijn (NPO, p. 4). De dossierbehandelaar wees u er vervolgens op dat u steeds voor alles uw tijd mocht nemen en u op geen enkel moment diende op te jagen. Hij benadrukte ook dat als er iets zou zijn doorheen het onderhoud dat u dit steeds mocht aangeven (NPO, p. 5, 6). De dossierbehandelaar gaf ook aan dat als u een pauze wilde nemen dat dit steeds kon en dat hijzelf, afhankelijk van de duur van het onderhoud ook een of twee pauzes zou inlassen (NPO, p. 5). Wanneer later werd gevraagd of er nog iets anders was wat de dossierbehandelaar

kon doen om het interview te faciliteren voor u, antwoordde u van niet (NPO, p. 7). De dossierbehandelaar nam na een uur en een kwart een pauze. Hierna gaf u aan dat u zich nog goed voelde om het onderhoud verder te zetten. Voor de dossierbehandelaar inging op de redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, wees hij er nogmaals op dat u het steeds mocht aangeven als er iets was (NPO, p. 15). Wanneer u vervolgens erg emotioneel werd, gaf de dossierbehandelaar aan dat u uw tijd mocht nemen (NPO, p. 16). Niet veel later wenste u uw gezicht te wassen, waarbij een kleine pauze werd ingelast opdat u tot rust kon komen (NPO, p. 17). Nadat uw vertrouwenspersoon u had begeleid om uw ademhaling onder controle te krijgen, gaf u aan dat het goed was om verder te gaan (NPO, p. 17). Nadat er even op iets anders was ingegaan wees de dossierbehandelaar er op dat hij nog enkele vragen diende te stellen over uw vrees bij terugkeer naar Nigeria. Hij vroeg u of u liever eerst nog even had gepauzeerd voor hiermee werd verder gegaan, waarop u stelde van wel. Na deze pauze gaf u aan dat u zich goed voelde om verder te gaan (NPO, p. 19). Verder werd u gedurende het gehele onderhoud bijgestaan door uw vertrouwenspersoon.”

Voor wat de beoordeling van de verklaringen van verzoekster betreft, overweegt de bestreden beslissing als volgt:

“Uit bovenstaand attest en uit de neerslag van uw interviews bij de DVZ en bij het CGVS blijkt immers dat u lijdt aan PTSS en het daarom moeilijk heeft om over uw verleden te praten, maar blijkt niet dat u in de onmogelijkheid verkeert om zinvolle verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vrees bij terugkeer naar Nigeria. Zo vertelde u doorheen uw procedure waarom u Nigeria verliet en waarom u niet wenst te terugkeren (zie vragenlijst CGVS; NPO, pp. 15-18). Aan het einde van het persoonlijke onderhoud op het CGVS werd u gevraagd of u nog zaken wenste toe te voegen over de redenen waarom u niet wilde terugkeren naar Nigeria, waarop u stelde van niet (NPO, p. 21).”

De commissaris-generaal benadrukt in zijn nota dat de vastgestelde kwetsbaarheid van verzoekster er niet toe leidt dat men geen tegenstrijdigheden ten nadele van de geloofwaardigheid van verzoekster kan vaststellen:

“2.5.1. Uit het attest dat verzoekster neerlegde d.d. 30 augustus 2023, zijnde voor het persoonlijk onderhoud, blijkt dat zij lijdt aan post-traumatisch stresssyndroom en hierdoor onder andere last heeft van geheugenproblemen. Wanneer het gaat over de traumatische gebeurtenissen uit het verleden van verzoekster, kan dit bovendien defensiemechanismen in gang zetten waardoor zij op bepaalde vragen niet kan antwoorden of zich bepaalde zaken niet kan herinneren. Het kan eveneens verzoekster haar capaciteiten beperken om een gestructureerd en gedetailleerd relaas voort te brengen. In het attest werd gevraagd om het persoonlijk onderhoud aan te passen en grote voorzorgen te nemen wanneer verzoekster wordt ondervraagd en om omstandigheden aan te bieden waarin zij haar relaas kan doen op een ritme dat haar toekomt. In de bestreden beslissing werd reeds geduïd hoe er uitgebreid rekening werd gehouden met verzoekster haar bijzondere procedurele noden en hoe er haar tijd werd gegeven om haar persoonlijk onderhoud af te leggen op haar eigen tempo. Het psychologisch attest laat op zich niet toe om vast te stellen dat er in hoofde van verzoekster nog bijkomende maatregelen dienden te worden genomen en ook het verzoekschrift concretiseert niet welke maatregelen verweerder dan wel nog had moeten nemen. Verweerder kan dan ook niet worden verweten dat hij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met verzoekster haar bijzondere procedurele noden.

Het attest licht bovendien geenszins toe op welk vlak de vermelde geheugenproblemen zich kunnen manifesteren, en of de problemen zich situeren op het vlak van het korte termijn, dan wel het lange termijngeheugen. Daarnaast geeft het attest niet aan dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om door verweerder te worden gehoord. Bij nazicht van het persoonlijk onderhoud blijkt evenmin dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud niet in staat was om te antwoorden op de vragen. Hoewel verzoekster het na de eerste pauze moeilijk kreeg om dieper in te gaan op haar asielrelaas (CGVS, p.15), blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het eerste deel vlot verliep, verzoekster de vragen begreep en hierop dienstig kon antwoorden. Waar verzoekster na het persoonlijk onderhoud nog een tweede psychologisch attest d.d. 4 juli 2025 neerlegde kan worden verwezen naar de uitgebreide motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Op basis van bovenstaande is verweerder dan ook van mening dat het vaststellen van de tegenstrijdigheden in hoofde van verzoekster er niet aan in de weg staat dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met verzoekster haar kwetsbaarheid.”

De Raad treedt de voorgaande argumenten van de commissaris-generaal bij. Uit de bestreden beslissing en het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er voldoende rekening werd gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekster. Voorts volgt de Raad de commissaris-generaal in zijn betoog dat de geheugenproblematiek zoals deze wordt beschreven geenszins leidt tot de verschoning van de vastgestelde, manifest tegenstrijdige verklaringen. Immers wordt in het oorspronkelijke attest enkel gesteld dat verzoekster

mogelijks moeite zou kunnen hebben om bepaalde zaken te herinneren en mogelijks beperkt zou zijn in haar capaciteiten om gestructureerd of gedetailleerd te kunnen antwoorden (verzoekschrift, stuk 3). Het door verzoekster neergelegde attest van 4 juli 2025 bevat hieromtrent geen andersluidende conclusie (verzoekschrift, stuk 4). Deze beschreven problematiek, waaruit hoogstens een zekere mate van vergeetachtigheid kan worden begrepen, is niet van aard om te verklaren waarom verzoekster op bepaalde kernelementen van haar identiteit ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegde (zie *infra*). Om tot een andere beoordeling te komen zouden er in hoofde van verzoekster zware verstoringen moeten zijn vastgesteld op cognitief vlak, hetgeen geenszins blijkt uit de voorliggende attesten.

3.4. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees kan worden vastgesteld daar verzoekster haar verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend (i), zij geen overtuigende verklaringen kon afleggen over het feit dat zij gedwongen zou worden te huwen bij terugkeer naar Nigeria, (ii), zij incoherente, vage en onaannemelijke verklaringen aflegde over haar familie (iii) en verzoekster en haar moeder onaannemelijk gedrag stelden (iv). Voorts houdt het ontbreken van een netwerk op zich geen verband met het Vluchtelingenverdrag (v).

Verzoekster slaagt met haar verweer er niet in om afbreuk te doen aan de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster een laattijdig verzoek om internationale bescherming indiende:

“Het CGVS wijst er op dat de ernst van uw vrees bij terugkeer naar Nigeria bij voorbaat wordt ondermijnd door het feit dat u uw VIB laattijdig heeft ingediend. Immers kwam u in november 2021 aan in Italië. Echter diende u pas een VIB in op 10 juni 2022 in België. U beweerde dat u geen VIB indiende in Italië omdat het gesloten was door corona. Nochtans was er in november 2021 geen sprake meer van dermate restrictieve coronamaatregelen die het indienen van een VIB verhinderden. Er kan wel degelijk verwacht worden van iemand die vervolging vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst en daartegen bescherming wil, dat deze zo snel mogelijk poogt deze bescherming te verkrijgen. Het feit dat u hier echter minstens zeven maanden mee wachtte is nefast voor de geloofwaardigheid van de ernst van uw vrees.”

In haar verzoekschrift haalt verzoekster landeninformatie aan waaruit blijkt dat er bepaalde beperkingen waren in verband met het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Italië tijdens de coronaperiode van 2021.

De commissaris-generaal stelt echter hieromtrent het volgende, pertinente verweer in zijn nota:

“2.6.3. Bovendien merkt verweerder op dat een werkelijke vrees voor vervolging inhoudt dat men zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. Wanneer verzoekster echter in Italië is aangekomen, verbleef zij er drie maanden zonder een verzoek om internationale bescherming (VIB) in te dienen. In Frankrijk verbleef verzoekster negen maanden zonder een VIB in te dienen. Vervolgens verbleef verzoekster vijf à zes maanden in België zonder een VIB in te dienen. Hoewel de informatie aangehaald in het verzoekschrift effectief aantoont dat verzoekster bepaalde moeilijkheden kon ondervinden bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Italië, toont deze evenwel niet aan dat het voor verzoekster gedurende drie maanden lang onmogelijk zou zijn geweest om een VIB in te dienen. Daarnaast diende verzoekster geen VIB in in Frankrijk omdat ze naar België wou komen (Verklaring DVZ, randnr.42 en CGVS, p.11). De vaststelling dat verzoekster zelf wou ‘kiezen’ waar zij een verzoek om internationale bescherming indient, strookt hoegenaamd niet met een ernstige vrees voor vervolging.”

Het voorgaande verweer wordt integraal bijgetreden door de Raad.

De bestreden beslissing maakt verder terecht de volgende vaststellingen inzake de geloofwaardigheid van verzoekster:

“Verder weet u helemaal niet te overtuigen dat u bij terugkeer naar Nigeria gedwongen zal worden om met deze P.K [...] te trouwen.

=>Zo werd u gevraagd waarom u dacht dat u nog steeds met deze P.K [...] zou moeten trouwen indien u naar Nigeria terugkeerde (zie notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, p. 19). U stelde dat het was omdat het een traditie is en dat je familie zei dat je dit moet doen. U beweerde dat het zo is dat vanaf je terugkomt naar Nigeria je het moet doen. Enkel als de man niet meer leeft. U had echter geen enkel idee of de man nog leefde (NPO, p. 19). Dat u van dit laatste niet eens op de hoogte bent, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees.

=>Het CGVS wijst er dan ook op dat u reeds sinds uw 14 jaar weg bent uit Nigeria – wat minimum 13 jaar geleden is –, dat u niets meer heeft vernomen van deze P.K [...] sinds uw vertrek uit Nigeria en dat u niet eens weet of hij nog in leven is. Evenmin heeft u enig contact gehad met uw vader sinds uw vertrek uit Nigeria (NPO, p. 12). Bijgevolg is uw vrees voor dit huwelijk dan ook louter hypothetisch.

=>Verder wijst het CGVS er op dat, zelfs als deze man nog in leven zou zijn, er geen enkele reden is voor u om zich terug te begeven naar deze man en de situatie waaraan u en uw moeder zich zouden hebben onttrokken toen jullie Nigeria verlieten.

Bovendien worden er volgende opmerkingen gemaakt betreffende uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas.

=> U legde incoherente, tegenstrijdige verklaringen af over uw vader en uw moeder. Zo stelde u in uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader F.E [...] heette en dat hij in Orionhwon woonde, terwijl uw moeder F.Z [...] heette en overleed in 2018 (zie verklaring DVZ, vraag 13). In de vragenlijst stelde u echter dat uw vader U [...] heette (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS stelde u dat uw vader zijn volledige naam O.O [...] was – u schreef het zelfs neer (NPO, p. 12). Over uw moeder stelde u dan weer dat haar naam M.O [...] was. U stelde expliciet dat ze geen andere namen had (NPO, p. 13). Toen de dossierbehandelaar u wees op de andere naam die u gaf tijdens uw registratie bij de DVZ, stelde u dat O [...] de naam was die ze in haar paspoort had. Wanneer de dossierbehandelaar vervolgens vroeg vanwaar F [...] kwam, bleef u het antwoord initieel schuldig om dan te stellen dat het uw grootmoeder is. U beweerde echter nooit contact gehad te hebben met deze grootmoeder (NPO, p. 13). Gezien u nooit contact had met deze vrouw, kan er echter niet ingezien worden waarom u bij de DVZ, wanneer er wordt gevraagd naar uw moeder, de naam van uw grootmoeder zou opgeven en vervolgens zou stellen dat deze overleed in 2018. Evenmin kan er ingezien worden waarom u op dat moment ook een geheel andere naam opgaf voor uw vader. Er kan wel degelijk verwacht worden dat u coherente verklaringen zou afleggen over de namen van uw ouders – des te meer nu ze allebei een cruciale rol spelen binnen uw asielrelaas.

=> Verder blijken uw verklaringen over de zus van uw moeder - de enige persoon in Nigeria waarmee u nog contact had na uw vertrek uit Nigeria - en het contact dat u met haar had hadden allesbehalve geloofwaardig. U stelde over deze vrouw dat u haar naam niet kende, maar dat u wel wist dat ze meerdere kinderen had, waarvan u één naam kende, A [...]. Bijgevolg noemde u haar MA [...] (NPO, p. 12). Ook kon u niet uitleggen waarom u plots geen contact meer had met haar. Immers beweerde u dat u met haar belde na het overlijden van uw moeder (NPO, p. 12). Wanneer u werd gevraagd waarom u geen contact meer met haar had, stelde u dat u geen telefoon had toen u in Libië was (NPO, p. 12). Echter, als u geen telefoon had, kon ze u logischerwijze ook niet bereikt hebben na de dood van uw moeder. Toen de dossierbehandelaar u dan vroeg hoe ze u kon bereiken na het overlijden van uw moeder, beweerde u echter dat ze u belde – en u dus wel een telefoon moet gehad hebben (NPO, p. 13). Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg waarom u daarna niet meer kon bellen, stelde u opnieuw dat u geen telefoon had (NPO, p. 13). Gezien dit volgens uw beweringen het enige contact was dat u had in Nigeria (NPO, p. 14) en het enige netwerk was waarop u kon terugvallen na het overlijden van uw moeder, is het allesbehalve doorleefd dat u dermate weinig over deze persoon kan zeggen, noch over het contact dat u met haar gehad zou hebben. Bovendien verbleef ze ook in Umoghun Nokhua – waar u ook verbleef toen u in Nigeria verbleef – waardoor er verwacht kan worden dat u toch iets meer over haar zou kunnen zeggen. Ook uw oom – waarvan u wist dat hij F [...] noemde – en zijn kinderen – waarvan u de naam niet wist – woonden in Umoghun Nokhua. Ondanks hun nabijheid toen u in Nigeria woonde, kon u evenmin iets zeggen over hen.

=> Het mag dan ook duidelijk zijn dat alle verklaringen die u aflegde over uw familie incoherent, vaag en niet aannemelijk waren. Gezien uw familie echter van aanzienlijk belang is voor uw relaas, ondermijnt dit ook het doorleefde karakter van uw relaas. Bovendien heeft u door deze verklaringen te doen allesbehalve een zicht geboden op uw familiale situatie bij terugkeer naar Nigeria, wat eveneens een cruciaal element is bij de beoordeling van uw nood aan bescherming. Immers haalt u uw gebrek aan netwerk aan als een van de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria. Uw beweerde 'gebrek aan netwerk' komt dan ook niet geloofwaardig over."

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster dat ze Nigeria op jonge leeftijd verliet en naar haar ouders enkel verwees als 'mama' en 'papa'. Verzoekster kent dan ook de naam van haar vader niet. Zij leerde, na haar vertrek, gedurende hun gemeenschappelijke reisweg, de naam van haar moeder kennen. Zij weet dat haar moeder haar vader steeds O [...] noemde. Bij haar aankomst gaf ze als naam van haar vader de naam die zij van haar vader draagt 'F [...] gecombineerd met de naam van haar grootvader 'E [...] op. Ook voor haar moeder gaf ze de naam van haar grootmoeder 'F.Z [...]. De naam 'O [...] verwijst ook naar haar grootvader.

Deze uitleg overtuigt de Raad niet. Verzoekster blijft immers in gebreke om enige steekhoudende reden op te geven die kan verklaren waarom ze niet de naam van haar ouders doch haar grootouders opgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer daar ze klaarblijkelijk op de hoogte was van de identiteit van haar moeder en minstens de voornaam van haar vader, die ze kon neerschrijven. Bovendien acht de Raad het weinig aannemelijk dat verzoekster wel de naam van haar grootouders kende doch niet van haar ouders.

Het verweer van verzoekster dat ze al lang niet in contact staat met haar familie en de regio heeft verlaten overtuigt evenmin, daar kan worden verwacht dat ze over de identiteit van haar ouders, die bovendien een sleutelrol spelen in haar asielrelaas, coherente verklaringen kan afleggen.

Voor wat haar psychologische en daaraan verbonden geheugenproblemen betreft, verwijst de Raad naar de eerder gedane vaststellingen onder punt 3.3. De geattesteerde problematiek is naar oordeel van de Raad geenszins van zulke aard dat deze de voormelde tegenstrijdigheden kan verschonen.

Wat het contact met haar tante betreft, stelt het verzoekschrift dat verzoeksters moeder wel degelijk een gsm had in Libië, die ze dan ook gebruikte na haar overlijden. Deze gsm zou dan zijn afgepakt door de grensautoriteiten bij een oversteekpoging naar Italië na het overlijden van haar moeder, doch vooraleer ze Europa bereikte. De Raad merkt op dat verzoekster gewag maakte van één oversteekpoging in 2018. Dit is de poging waarbij de boot zonk en haar moeder overleed. Het is de Raad niet duidelijk hoe verzoekster dan de gsm, gelet op de omstandigheden van haar moeder haar dood, in handen kreeg. Verder maakte verzoekster ook geen gewag van verdere pogingen om naar Italië te komen, buiten in 2020 wanneer ze ook effectief Italië bereikte. In de tussenperiode verklaarde verzoekster te zijn vastgehouden door een man die misbruik van haar maakte (Vragenlijst DVZ, stuk 7, nr. 42; notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10, 13). Het verweer van verzoekster dat ze op een of andere manier de gsm van haar moeder kon bemachtigen na het zinken van de boot, en dat deze op een latere, mislukte oversteekpoging werd afgenomen door de grensautoriteiten betreft naar oordeel van de Raad een *post factum* narratief dat geenszins strookt met de eigenlijke verklaringen van verzoekster.

Daarnaast wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoekster om internationale bescherming niet werd geconfronteerd.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster de bestreden beslissing zo te lezen dat er geen twijfel wordt geuit aan het feit dat ze ging worden uitgehuwelijkt. Uit een lezing van het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat er aan het relaas van verzoekster geen geloof wordt gehecht. Dit blijkt expliciet uit de volgende bewoordingen:

“De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ook aangetast door uw eigen gedrag en het gedrag van uw moeder.

=> Immers is het niet aannemelijk dat uw moeder – die tegen uw besnijdenis en het gedwongen huwelijk met Papa K [...] was – noch naar de autoriteiten, noch naar haar familie in de buurt (zus en broer), noch naar haar eigen geboortedorp in een andere staat (Delta), waar haar eigen familie verbleef - ging (NPO, p. 16-17), maar wél de stap zette om een reis te ondernemen naar Libië ondanks het feit dat jullie eigenlijk arme mensen waren (NPO, p. 16, 20).

=> Opvallend is het ook dat u zelf nooit enige navraag heeft gedaan naar deze man. Ook wanneer u contact had met uw tante die in Nigeria woonde, deed u hier geen navraag naar, omdat u hier niet geïnteresseerd in was (NPO, p. 19). Nochtans kan er verwacht worden dat u interesse zou tonen in de situatie die u en uw moeder ertoe had aangezet om Nigeria te verlaten, zeker nadat uw moeder overleden was en u beweerdelijk helemaal alleen was in Libië.”

Het voormelde motief gepaard met voorgaande vaststellingen inzake de algemene geloofwaardigheid van verzoekster nopen terecht tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekster haar verklaringen, ook met betrekking tot haar gedwongen huwelijk.

Het feit dat de bestreden beslissing aanstipt dat, zelfs al werd er geloof gehecht aan haar relaas, deze feiten ver in het verleden liggen en verzoekster zelfs niet weet of deze man nog leeft, betreft verder geen erkenning van de geloofwaardigheid van verzoekster, doch is een ondergeschikte redenering betreffende de actualiteit van de door verzoekster voorgehouden vrees.

In haar verzoekschrift uit verzoekster een vrees omwille van haar psychische problematiek. Zo loopt zij het risico dat zij in Nigeria geen toegang zal hebben tot de nodige mentale gezondheidszorg en gestigmatiseerd zal worden. Zij zal in tegenstelling tot in België minder zelfredzaam zijn en zich minder kunnen beschermen tegen verschillende vormen van gendergerelateerd geweld.

De commissaris-generaal ontwikkelde hieromtrent het volgende, pertinente verweer in de door hem neergelegde nota:

“2.6.1. Aangaande verzoeksters psychologische problemen merkt verweerder op dat personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 (beschikbaar op: Country Guidance: Nigeria | European Union Agency for Asylum, p.26 en 89-90), worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met mentale moeilijkheden krijgen vaak te lijden onder sociale stigma, uitbuiting en discriminatie. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin.

Bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden die een impact hebben op het risico, zoals: de aard en de zichtbaarheid van de mentale of fysieke beperking, de perceptie door de familie en door de omringende samenleving, enz. In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij dreigt te worden gestigmatiseerd of bij terugkeer te worden gevisieerd omwille van haar mentale problemen. Hoewel verzoeksters psychische problematiek niet wordt betwist, wijst verweerder naar algemene informatie waaruit blijkt dat er in Nigeria belangrijke stappen worden gezet die voorzien in de ontwikkeling van een beleid rond mentale gezondheid (zie blauwe map stuk drie en vier). Hoewel er zeker nog stappen te nemen zijn, toont het de bereidheid van de Nigeriaanse overheid om maatregelen te treffen rond mentale gezondheid en om het stigma errond te beëindigen.

2.6.2. Zonder verzoekster haar psychische problematiek te miskennen merkt verweerder, zoals in de bestreden beslissing reeds werd gesteld, op dat verzoekster sinds haar aankomst in Europa in 2020 hier zonder verblijfstitel verbleef en steeds haar plan heeft kunnen trekken. Zo vertrok zij zonder specifieke reden uit Frankrijk en vestigde zich alleen in België. Verzoekster slaagde erin om in België een opleiding te volgen en een sociaal leven uit te bouwen en zelfs een zaak in de verkoop van haar op te starten. Verzoekster getuigt bijgevolg van een zekere vorm van zelfredzaamheid. Daarbovenop wijst verweerder erop dat in de bestreden beslissing reeds werd gesteld dat er niet zomaar geloof kan worden gehecht aan verzoekster haar beweerd gebrek aan een netwerk in Nigeria. Bovendien vormt verzoekster haar sociale media een aanwijzing voor het feit dat zij weldegelijk nog in contact staat met mensen uit Nigeria en is het een louter blote bewering dat zij niet meer in contact zou staan met de zus van haar mama (CGVS, p.12) en/of andere mensen uit Nigeria (CGVS, p.14).

2.6.3. Bovendien merkt verweerder op dat een werkelijke vrees voor vervolging inhoudt dat men zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. Wanneer verzoekster echter in Italië is aangekomen, verbleef zij er drie maanden zonder een verzoek om internationale bescherming (VIB) in te dienen. In Frankrijk verbleef verzoekster negen maanden zonder een VIB in te dienen. Vervolgens verbleef verzoekster vijf à zes maanden in België zonder een VIB in te dienen. Hoewel de informatie aangehaald in het verzoekschrift effectief aantoonde dat verzoekster bepaalde moeilijkheden kon ondervinden bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Italië, toont deze evenwel niet aan dat het voor verzoekster gedurende drie maanden lang onmogelijk zou zijn geweest om een VIB in te dienen. Daarnaast diende verzoekster geen VIB in in Frankrijk omdat ze naar België wou komen (Verklaring DVZ, randnr.42 en CGVS, p.11). De vaststelling dat verzoekster zelf wou ‘kiezen’ waar zij een verzoek om internationale bescherming indient, strookt hoegenaamd niet met een ernstige vrees voor vervolging

De vaststelling dat verzoekster ongeveer anderhalf jaar heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in de Europese Unie is dan ook een tegenindicatie van het feit dat verzoekster een terugkeer naar Nigeria zou vrezen omwille van haar psychische kwetsbaarheid.

2.6.4. Verder blijkt uit de door verzoekster aangehaalde informatie niet dat er in Nigeria sprake is van een veralgemeende vervolging van vrouwen. De landeninformatie opgenomen in het verzoekschrift is van louter algemene aard en volstaat dan ook op zich niet teneinde haar voorgehouden nood aan internationale bescherming alsnog te concretiseren. Er bestaan dan ook geen concrete elementen in hoofde van verzoekster die erop wijzen dat zij omwille van haar psychische toestand bij een terugkeer naar Nigeria het slachtoffer zal worden van gendergerelateerd geweld, gedwongen uithuwelijking of mensenhandel. Hierbij kan bovendien nogmaals worden aangestipt dat er aan verzoekster haar asielrelaas betreffende haar beweerd uithuwelijking aan papa Kevin geen geloof werd gehecht. Bovendien kan er niet zomaar geloof worden gehecht aan verzoekster haar beweerd gebrek aan netwerk in Nigeria (zie supra).”

De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat geenszins uit de door beide partijen aangehaalde landeninformatie kan blijken dat er in Nigeria sprake is van een veralgemeende vervolging van personen met psychische problemen of van vrouwen én er in hoofde van verzoekster geen concrete elementen zijn die wijzen op een voormeld risico op vervolging ten aanzien van Nigeria.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoekster, hoe betreuenswaardig ook, reeds werd onderworpen aan VGV type II. De Raad kan enkel vaststellen dat er geen concrete indicaties voorliggen dat verzoekster bij een terugkeer zou worden blootgesteld aan een meer verregaande vorm van VGV.

Waar verzoekster wijst op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er dwingende redenen zijn waarom ze geen bescherming kan inroepen van haar land van herkomst, benadrukt de Raad dat er *in casu* geen gegronde vrees in hoofde van verzoekster kan worden vastgesteld bij gebrek aan geloofwaardigheid dan wel het ontbreken van concrete elementen, waardoor de toepassing van artikel 55/3 dan wel artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet niet relevant is.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bij gebrek aan precedentwerking verder niet dienstig.

In zoverre verzoekster betoogt dat een terugkeer naar Nigeria niet mogelijk is vanwege haar psychologische problematiek, los van haar vrees om hiervan op basis vervolgd te worden in Nigeria, benadrukt de Raad dat een problematiek als deze geen verband houdt met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten vindt er weliswaar willekeurig geweld plaats, maar de "*loutere aanwezigheid*" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit informatie die dateert van de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024 blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven (EUAA-rapport "*Nigeria Country Focus*" van juli 2024).

Uit dit EUAA-rapport blijkt dat voor burgers in de deelstaat Edo State actueel er geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg is de vraag of er al dan niet sprake is van risicoverhogende persoonlijke elementen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld niet relevant.

De door verzoekster aangehaalde landeninformatie werpt geen licht op de voorgaande beoordeling.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP